

Pamflet

Núm. 22 (2.ª època)

SURT EL DISSABTE

Barcelona, 6 de juny del 1936

L'Esquerra i la qüestió obrera

En sortir aquest número haurà començat el Congrés d'Esquerra Republicana de Catalunya. Encara que un xic minvada per manca de preparació, l'Assemblea augmentarà l'eficàcia respecte les anteriors amb la discussió de ponències que, tant el Directori com la Federació de Barcelona-Ciutat, portaran a la deliberació de tots. Suposem que les altres Federacions comarcals faran el mateix.

L'Esquerra ha de pensar que és un partit governamental i que té el Poder a les seves mans. Ha d'assenyalar normes als homes als quals delega les funcions governatives. El militant ha de pugar el pensament i les necessitats populars i ha d'aportar a l'obra comuna el resultat de l'observació i experiències, les lliçons que rebi de la vida quotidiana pertanyen a tots i ha de maldar que entre tots canalitzem les energies populars.

El govern dels homes de l'Esquerra no s'ha d'apuntalar solament en el grau de confiança que ens serveixen els qui s'encarreguen de la missió directiva. El militant ha d'intervenir i parlar amb claredat. Però en el Congrés, posat el seu pensament a la consideració de tots, perquè entre tots l'acceptin o el refusin. La crítica tardana es transforma en impertinència. Els representants tenen dret a exigir la voluntat del Partit per a estructurar-hi la conducta en aquells punts bàsics de resolució immediata o de preparació per a l'obra futura. El Partit ha de proposar-los i preparar la tasca i les regles que han de regir els acords governamentals i no abandonar la decisió al criteri i judici momentani. Perquè és injust i despietat el dret de crítica quan abans no s'han precisat ben clarament els propòsits.

Labor seriosa és la que se li prepara al Congrés de l'Esquerra perquè és el moment d'adaptar el seu ideari a l'esperit i a les necessitats que crearen el 6 d'octubre i els fets posteriors. Sobretot, li cal tenir en compte que la mentalitat ciutadana, si bé ha perdut entre nosal-

tres els catalans, i potser mermés entre nosaltres el to engallat i espectacular del primer bienni de la República, en canvi, ha guanyat en profunditat i desig d'una eficàcia ràpida. Hem de treballar menys per la galeria i més per la protecció de la vida i benestar del ciutadà.

Cap nova necessitat no obliga al canvi dels principis bàsics. El nacionalisme i esquerrisme democràtic del programa de Sants no reclamen cap reculada, sinó més aviat un avenç. En canvi reclamen fórmules més eficients d'estructuració i implantació.

El nostre nacionalisme no en té prou a ésser flameig líric, li cal una realitat vivent. Els problemes escolars, culturals, econòmics, en fi, totes les manifestacions del treball humà cal plaçar-les a Catalunya i amb el propòsit d'augmentar-ne les possibilitats futures. Però un partit nacionalista està obligat a interrogar les

disposicions i mentalitat del propi país. És a dir la labor que el món civilitzat ens assenyalava per a acomodar-nos a l'obra universal, ha d'ésser interpretada i executada segons les característiques peculiars: la unitat humana dona els principis, les nacionalitats donen les normes.

Avui la vida dels Estats gira entorn d'un fet, el procés històric més àlgid dels nostres temps: la qüestió obrera, i a ella l'Esquerra Republicana de Catalunya ha de donar normes de solució.

L'Esquerra no és un partit de classe, la condició de nacionalista i democrata li impossibilita una afirmació rotunda en aquest aspecte; els partits de classe que es titulen nacionalistes prolonguen un estat confusoriari que només pot excusar la bona intenció. Però l'Esquerra, junt amb el seu cabdill Macià, recollí tot l'ideari d'Estat Català, al qual com a partit nacionalista i de suport popular havia

viscut en convivència, molts cops veritable simbiosi, amb el sindicalisme. Cosa natural, perquè el sindicalisme era, i és, un fervor de l'obrer català que més tard s'ha encomanat al nostre pagès. És més, nosaltres sostenim de fa temps que el sindicalisme internacional porta l'empremta catalana més que la de cap altre poble.

L'Esquerra ha d'acceptar totes les reivindicacions obreres i plasmar-les en lleis, transformar-les en Dret, que aquesta és l'activitat transcendental de la democràcia. Però aquella projecció vers el futur, aquell engrapament dels temps futurs, i que tot partit ha de proposar-se l'ha d'enfocar seguint fidelment la idiosincràsia del nostre poble. I referent a la qüestió obrera no té gairebé dret a opinar, sinó que s'ha d'acomodar al pensament del nostre treballador.

L'Esquerra ha d'adaptar la seva actuació a la ideologia sindicalista de la nostra gent. Al nostre entendre, té l'avantatge d'ésser l'única solució democràtica del problema social.

Explicar-ne les raons que fonamenten l'afirmació allargaria en excés l'article. No obstant, farem constar que hi cap una alliberació obrera, un capgirament social, sense caure en la dictadura i que l'única fórmula ens la dona el sindicalisme.

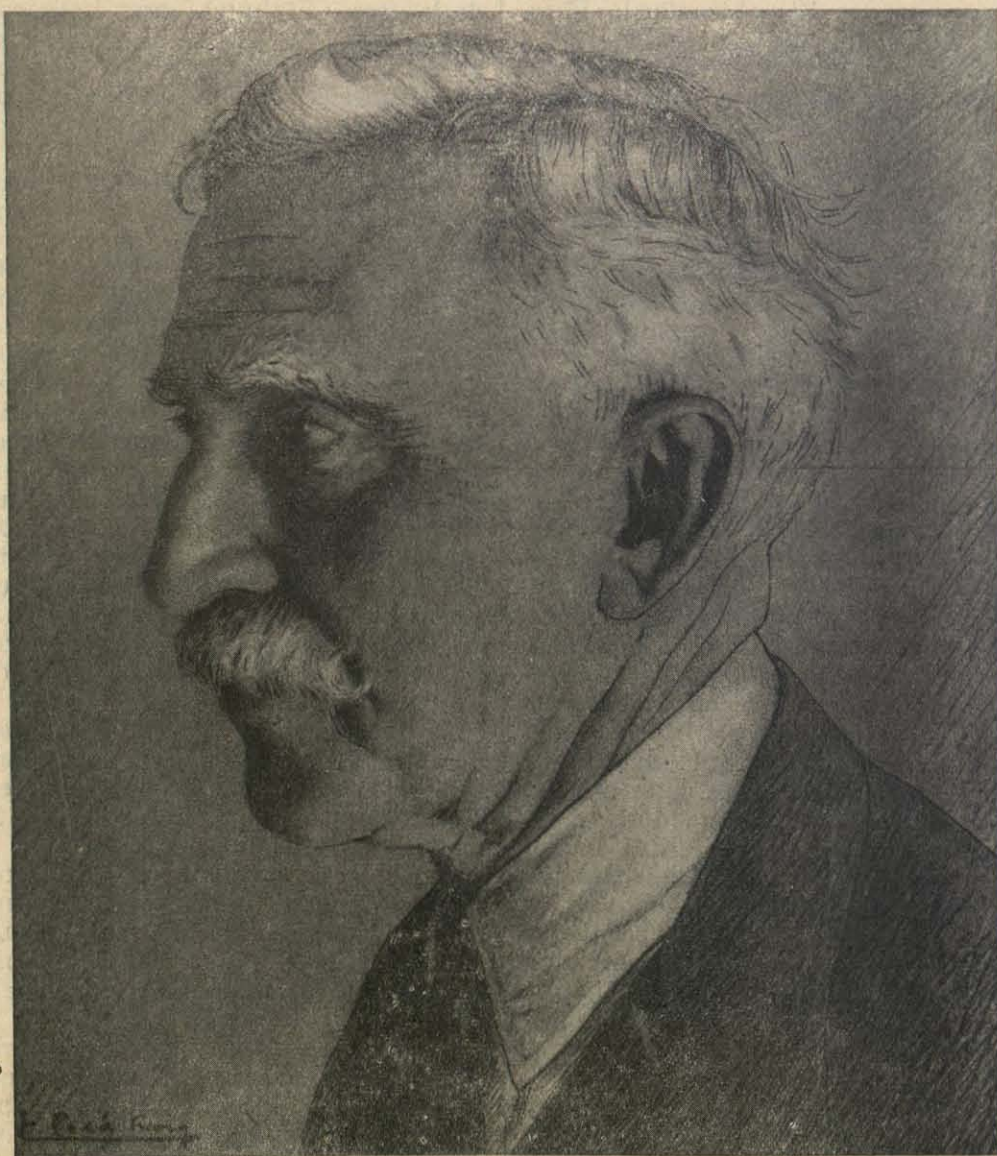
I això és el que ha d'estructurar i sistematitzar el Congrés d'Esquerra. Perquè no li cal fer cap esforç ni revisió doctrinal; en la constitució del Partit i en els seus principis bàsics ja es propugna per la sindicalització de serveis. Per tant, al Congrés només s'ha d'insistir en l'aplicació d'aquest principi i estudiar les normes per a fer-lo eficaç.

Tenim una gran fe en el resultat d'aquest Congrés, car s'hi estructurarà la plenitud política de l'Esquerra, i per tant la plenitud política de Catalunya. Del sentit democràtic de la nostra terra n'és avui, sinó l'únic, el màxim ordenador l'Esquerra Republicana.

EL PLET DE PALESTINA, ENCARA

Altres aspectes del plet àrab-jueu. Július Braunthal sosté que el 88'5 per cent de les terres que han comprat i posat en explotació els jueus pertanyien als grans propietaris i només el 9,5 per cent als felàs o pagesos pobres. «Un terç de les terres recuperades seran posades a la disposició dels felàs àrabs. En un districte on a penes 11.000 pastors àrabs hi porten una vida misèrrima, hi viuran ara 12.000 felàs i 15.000 jueus.

Sí, sí, ja és això. Però sobren les baionetes angleses. Tota la raó, però les baionetes la transformen en injustícia i infàmia. Aquest és el sentit noble del nacionalisme; dignitat davant de la imposició i l'opressió. Si el jueu compra la terra no compra la consciència ni compra la pàtria.

MACIÀ

En l'hora del Congrés d'Esquerra hem d'oferir-li la nostra devoció. Eternament li oferirà Catalunya. El seu record morirà amb la terra. Ara, nosaltres, els seus deixebles, hem d'ungir-nos amb la seva memòria.

LES NACIONS SENSE ÀNIMA I SENSE REVOLTA

Segons el llibre del general anglès Mac Munn, «Tempestat a l'Índia», vint mil funcionaris i militars anglesos, administradors i dominen els 350.000.000 d'indus. L'ànima índia no ha trobat el seu punt de confluència per a l'acció. Com la de tants pobles irredents, brega en una enyorança del passat i el passat atueix els pobles i els ensorra. No és la tradició qui els dona un esperit i una energia; és l'esdevenidor l'única font de llibertat. Vint mil homes vencen i oprimeixen tres-cents-cinquanta milions. Aquests tres-cents-cinquanta milions marxen sols, tots sols, en la ruta d'oprobri: no han trobat la pàtria ideal que els relliga.